

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Kovaříka a soudkyň JUDr. Hany Zachystalové a JUDr. Evy Hodanové ve věci žalobce [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci] proti žalovanému [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci] žalobce proti [údaje o účastníkovi]

takto:

- I. Napadený rozsudek soudu prvního stupně se mění tak, že rozhodčí nález vydaný dne [datum] rozhodci JUDr. [jméno] [příjmení], Doc. JUDr. [jméno] [příjmení], CSc. a Prof. Dr. et Mgr. [jméno] [příjmení], Dr. h.c. v rozhodčím řízení vedeném o žalobě podané žalovaným vůči žalobci dne [datum] o zaplacení částky Kč [číslo], 851.250 s příslušenstvím s eventuálním petitem o určení neplatnosti odstoupení od smlouvy o prodeji a koupi akcií ze dne [datum], jímž bylo rozhodnuto o uložení povinnosti žalobci zaplatit žalovanému částku Kč [číslo], [číslo] s 2 % úrokem z prodlení ročně z částky Kč [číslo], [číslo] od [datum] včetně do zaplacení, o zamítnutí žaloby v rozsahu částky Kč 98, [číslo], o zastavení řízení o návrhu na určení neplatnosti odstoupení od smlouvy o prodeji a koupi akcií ze dne [datum], o uložení povinnosti žalobci zaplatit žalovanému částku Kč [číslo] jako náhradu uhrazeného poplatku za rozhodčí řízení, o zamítnutí žaloby v rozsahu uplatněného nároku na náhradu částky Kč [číslo] jako poplatku za rozhodčí řízení, o povinnosti žalobce nést v rozsahu částky Kč [číslo] náklady na provedení důkazu znaleckým posudkem zpracovaným Doc. Ing. [jméno] [příjmení], Dr. a výsledkem znalecké s tím, že na tuto povinnost se započítává záloha poskytnutá žalobcem ve výši Kč [číslo], o povinnosti žalobce uhradit žalovanému částku Kč [číslo] v souvislosti s úhradou nákladů znalce, o vrácení přeplatku ze zálohy na náklady znaleckého posudku a důkazu výsledkem znalce ve výši Kč [číslo] žalovanému, o povinnosti žalobce zaplatit žalovanému částku Kč 14, [číslo] jako náhradu právního zastoupení

a o zamítnutí žaloby v rozsahu částky Kč 2, [číslo] jako nároku žalovaného na náhradu nákladů právního zastoupení se zrušuje.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před soudem prvního stupně a z tohoto důvodu na účet jeho právního zástupce, advokáta JUDr. [jméno] [jméno] zaplatit částku Kč [číslo].
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení a z tohoto důvodu na účet jeho právního zástupce, advokáta JUDr. [jméno] [jméno] zaplatit částku Kč [číslo].

Odůvodnění:

Žalobce se domáhá proti žalovanému, aby soud svým výrokem zrušil rozhodčí nález ze dne [datum] vydaný v rozhodčím řízení rozhodci JUDr. [jméno] [příjmení], Doc. JUDr. [jméno] [příjmení], CSc. a Prof. Dr. et Mgr. [jméno] [příjmení], Dr. h.c., kterým bylo rozhodnuto o žalobě podané žalovaným proti žalobci o zaplacení Kč [číslo], 851.250 s příslušenstvím s eventuálním návrhem o určení neplatnosti odstoupení od smlouvy o prodeji a koupi akcií ze dne [datum] (dále jen Smlouva), kterým bylo uloženo žalobci zaplatit žalovanému [příjmení] [číslo], [číslo] s úrokem z prodlení 2% ročně ze stejné částky, kterým byla žaloby zamítnuta do výše Kč 98, [číslo], kterým bylo zastavené řízení, pokud jde o určení neplatnosti odstoupení od Smlouvy, a kterým bylo rozhodnuto o náhradách nákladů rozhodčího řízení. Žaloba na zrušení rozhodčího nálezu opírá se o ustanovení § 31 zákona č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále jen ZRŘ). V žalobě a v dalších podáních se opírá především o tyto důvody.

Předně je vytýkáno s ohledem na § 31 písm. a) ZRŘ, že nebylo vůbec možné o věci platně uzavřít rozhodčí smlouvu. K tomu je uvedeno, že původní žaloba, na jejímž základě bylo rozhodčí řízení zahájeno, směřovala na určení, že odstoupení od Smlouvy učiněné žalobcem dne [datum] je neplatné. Již určovací žaloba vylučuje možnost uzavření smíru. O otázce, zda právní úkon je nebo není platný, nelze uzavřít soudní smír podle § 99 o.s.ř. a proto nebylo možné rozhodovat o této otázce ani v rozhodčím řízení. Tedy rozhodčí řízení bylo vedeno o věci, pro kterou je podle § 2 odst. 2 ZRŘ nepřípustné. Až v průběhu řízení změnil žalobce rozhodčí žalobu na žalobu na zaplacení. Před tím však již mělo být rozhodčí řízení zastaveno.

Dále je vytýkáno, že rozhodčí smlouva je neplatná ve smyslu § 31 písm. b) ZRŘ. [příjmení] Smlouva je neplatná a tedy spolu s ní je neplatná i rozhodčí doložka. Výklad rozhodčího nálezu směřuje k závěru, že mezi neplatnými ustanoveními Smlouvy jsou i ustanovení o rozhodčí doložce podle čl. XI. [číslo] Smlouvy, jde také o podmínky privatizace.

Vadnost nálezu je spatřována i v tom, že rozhodkyně Doc. [příjmení] nebyla ani podle rozhodčí smlouvy ani jinak povolána k rozhodování (§ 31 písm. c) ZRŘ). Na základě žaloby, která směřovala na určení neplatnosti odstoupení od Smlouvy, nominoval žalobce rozhodkyni Doc. [příjmení], vycházející z toho, že bude rozhodováno o tomto návrhu. Kdyby bylo bývalo od počátku žalováno na náhradu škody, zvolil by žalobce jiného rozhodce více zaměřeného na ekonomickou a daňovou problematiku. Žalovaný, pokud hodlal požadovat náhradu škody, měl zahájit nové rozhodčí řízení o tomto nároku podáním žaloby a na jejím základě byli by jmenováni jiní rozhodci. Poukazuje také na nesprávný postup rozhodčího senátu, jak namítáno shora, když rozhodci měli řízení zastavit pro nedostatek pravomoci. Rozhodci nebyli povoláni k rozhodování o změně návrhu. Rozhodci neměli vůbec změnu žaloby připustit. K rozhodčímu senátu také namítal, že předseda Prof. [příjmení] nepřevzal řádně předsednictví, když neexistuje písemnost, kde by se tak stalo.

Žalobce také je názoru, že v rozhodčím řízení nebyla mu ve smyslu § 31 písm. e) ZRŘ poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat. Bylo porušeno jeho právo uvádět tvrzení a předkládat důkazy k vyvrácení tvrzení a důkazů proti strany a nedostal přiměřenou lhůtu pro přípravu

jednání ve věci. Především poukazuje na to, že ke změně žalobního petitu, kterou žalovaný učinil podáním ze dne [datum], žalobce nedostal možnost se vyjádřit, když rozhodčí senát o tomto návrhu rozhodl již [datum]. Důkazní návrhy, které žalovaný učinil na podporu změněného návrhu, obdržel žalobce v pátek dne [datum] a již v pondělí senát rozhodl, aniž vzal v úvahu stanovisko žalobce ze dne [datum]. Usnesením ze dne [datum] rozhodčí senát odmítl všechny návrhy žalobce a již na den [datum] stanovil výslech znalců, kteří pro žalovaného zpracovávali znalecké posudky. Žalobce neměl možnost se na toto dokazování řádně připravit. V rozhodčím řízení byla přibrána, dále uvádí, znalkyně [příjmení]. Dr. Ing. [jméno] [příjmení]. Ta podala posudek ze dne [datum]. Týkal se otázky týkající se skutečné hodnoty vlastního jmění Společnosti [ulice] Hut' k [datum] a jím bylo již na předchozích jednáních dokazováno. Při výslechu na posledním jednání ve věci dne [datum] znalkyně zcela změnila své před tím v posudku vyjádřené stanovisko. Aniž by na to mohl žalobce reagovat, senát ukončil dokazování.

Žaloba se rovněž dovolává důvodu uvedeného pod § 31 písm. g) ZRŘ, to je, že jsou dány důvody, pro které lze v občanském soudním řízení povolit obnovu řízení. Teprve po té, kdy bylo ke dni [datum] ukončeno dokazování, vydala Komise pro cenné papíry rozhodnutí na základě znaleckého posudku [právníká osoba] ohledně ceny akcií [příjmení] [jméno]. Žalobce tyto listiny rozhodcům předložil, a ti k nim odmítli přihlížet. Při tom tyto důkazy by přivodily pro žalobce příznivější rozhodnutí.

Dále je vytýkáno, že pokud rozhodčí senát dospěl k závěru, že některá ustanovení Smlouvy jsou neplatná a hodnotil tak věci odlišně od žalobce, měl mu přiměřeně podle § 118a odst. 2 o.s.ř. dát možnost, aby doplnil svá skutková tvrzení a navrhl důkazy..

Namítá podjatost těch členů senátu, kteří hlasovali pro nález, což dovozuje ze skutečností, které vyplynuly až z výsledku řízení. Při tom předně uvádí, že rozhodčí senát hodnotil nárok jako nárok na náhradu škody. Při tom, jak je ze závěru nálezu patrné, zcela opustil platné právní předpisy a obvyklé postupy aplikace právních předpisů a vytvořil právní konstrukci, která nemá v právních předpisech oporu, což příkládá podjatosti členů rozhodčího senátu. Podjatost se projevila i v tom, jak rozhodčí senát přistoupil k hodnocení splnění hodnotových kritérií podle Smlouvy. Konečně dne [datum] senát vydal usnesení, kterým poskytl možnost účastníkům k závěrečným návrhům se lhůtou do [datum] ve 12.00 hodin. Žalobce v souladu s tím dne [datum] své závěrečné stanovisko doručil. Již dne [datum] účastníci převzali nález, který obnáší 349 stran hustě psaného textu. Rozhodci tedy nemohli vzít řádně v úvahu závěrečné stanovisko žalobce a byli již před tím rozhodnutí, jaké závěry učiní.

Žalovaný uváděl, že to byl žalobce, kdo zvolil rozhodčí řízení. [příjmení] mezi účastníky vzniklý ze Smlouvy mohl být rozhodnut na základě rozhodčí doložky. Předmětem Smlouvy jsou majetková práva a tedy bylo možné k nim platně rozhodčí smlouvu uzavřít.. Rozhodčí doložka umožňovala, aby rozhodčí senát rozhodoval také o žalobě na určení a také o žalobě na plnění z důvodu náhrady vzniklé škody. Sám žalobce podepsal rozhodcovskou smlouvu, souhlasil také s projednáním žaloby o určení neplatnosti odstoupení od Smlouvy v rozhodčím řízení. Žalobce nyní zpochybňuje svůj vlastní úkon. Žalobce také Smlouvu považoval po celou dobu za platnou, jinak by nebyl důvod od ní odstoupit. Dovojuje, že i v řízeních o určení lze uzavřít smír.

Žalobce nebyl zkrácen ani tím, že jmenoval rozhodkyni Doc. [příjmení] na základě původní žaloby o určení neplatnosti odstoupení do Smlouvy. Především změněný návrh není novou žalobou, nýbrž jen logickým rozšířením žaloby původní. Je jasné, že v případě příznivého výroku o neplatnosti odstoupení od smlouvy následovalo by uplatnění nároku na náhradu škody, závěr o platnosti nebo neplatnosti odstoupení má zde prejudiciální význam. S tím měl žalobce počítat. Žalovaný také podal původně žalobu na určení proto, že zatím nebylo jasné, zda se podaří získat důkazy k výši škody. Když se důkazně situace po podání původní žaloby změnila, navrhl i s ohledem na hospodárnost řízení rozšíření své žaloby, což rozhodčí senát přijal a to i hlasem

Doc. [příjmení]. Tento postup byl podle § 30 ZRŘ možný, když dosavadní dokazování k otázce neplatnosti odstoupení od Smlouvy bylo možné bez dalšího využít i pro rozhodnutí o změněném návrhu. Poukazuje na to, že ani v soudním řízení nemůže si účastník vybírat soudce s ohledem na odbornost nebo specializaci. Konečně uvádí, že Doc. [příjmení] je obecně uznávaným odborníkem a o její nestrannosti nelze pochybovat. Spolupodepsala rozhodčí nález a tedy s jeho závěry i s postupem rozhodčího senátu souhlasí.

Žalovaný je tak názoru, že žalobce dostal dostatek času k tomu, aby mohl se na věc připravit a vznášet své návrhy. Desetidenní dobu před jednání nařízeným na 21. až [datum] považuje za dostatečně dlouhou. Mimoto mohl k věci se vyjadřovat a vznášet návrhy i během celého dalšího řízení. Nešlo o tak složitou věc, aby nebylo možné se na ni připravit. Podle § 95 o.s.ř. ve spojení s § 30 ZRŘ pak není změna návrhu podmíněna souhlasem žalované strany. Rozpor v závěrech znalkyně [příjmení]. [příjmení] považuje za subjektivní hodnocení. Bylo na úvaze rozhodčího soudu, jaké důkazy provede. Poukazuje také na zásadu rychlosti rozhodčího řízení.

Co se týká rozhodnutí Komise pro cenné papíry, pak její rozhodnutí i předcházející ocenění akcií [příjmení] [jméno] bylo zaměřeno na stanovení ceny akcií pro účely povinného odkupu. Rozhodčí senát, když ukončil dokazování, správně odmítl se těmito důkazy zabývat. Nezakládají ani možnost obnovy. V řízení bylo postupně předloženo několik znaleckých posouzení k této otázce a nelze vyloučit ani vznik listin dalších. American Appraisal je nedlouho působící společností a její posudek nemá žádný odborný kredit. Konečně sama vláda ČR hodlá odkoupit akcie [příjmení] [jméno] držené Trineckými železárnami za 1.250 Kč za kus na základě cen stanovené auditorskou [právníká osoba]. Vláda ČR by jistě nevydala více, než by musela.

Nesouhlasí ani s názorem, že bylo rozhodováno vyloučenými rozhodci. Předně je pochybné, zda lze následně tuto námitku vznášet s ohledem na výslovný text § 31 ZRŘ. Okolnost, že žalobce v rozhodčím řízení neuspěl, nelze považovat za důsledek podjatosti. Z nálezu je patrné, že rozhodci vzali všechny námitky žalobce v úvahu a vypořádali se s nimi. Pokud je vytýkána rychlost, pak bylo by to významné jen potud, pokud by se rozhodci s některými okolnostmi nevypořádali.

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalobu zamítl a zavázal žalobce k náhradě nákladů řízení částkou Kč [číslo]. Soud zejména vyšel z těchto zjištění. Vláda České republiky usnesením ze dne [datum] [číslo] rozhodla o privatizaci [právníká osoba] Hut' a.s. na základě privatizačního projektu [číslo] za podmínek, které usnesení uvádí. Dne [datum] byla mezi žalobcem jako prodávajícím a žalovaným jako kupujícím uzavřena Smlouva. Proávající byl podle Smlouvy zejména povinen pro případ, že žalovaný splní podmínky uvedené v čl. [příjmení] Smlouvy a pro případ pozitivního závěru závěrečné zprávy ve smyslu bodu 8.1 Smlouvy, prodat žalovanému akcie uvedené společnosti v rozsahu a za ceny uvedené se Smlouvě. Smlouva také definovala, kdy lze od ní odstoupit. V čl. XI. bodu [číslo] Smlouvy je obsažena dohoda smluvních stran, že pro případ, kdy nebude možné vyřešit spor přátelskou cestou, bude spor řešen v rozhodčím řízení podle ZRŘ a to třemi rozhodci z nichž po jednom jmenují smluvní strany a pokud se na třetím jako předsedajícím neshodnou jmenování rozhodci, že bude vybrán losováním ze seznamu rozhodců Rozhodčího soudu. Smlouva má být podle čl. XI. bod [číslo] interpretována tak, aby smluvní ustanovení platně obstála a pokud budou některá nevynutitelná nebo neplatná, bude Smlouva neúčinná nebo neplatná jen v tomto rozsahu. Dopisem ze dne [datum] žalobce od Smlouvy odstoupil s odkazem na důvody uvedené ve Smlouvě.

Dne [datum] podal žalovaný proti žalobci rozhodčí žalobu u JUDr. [příjmení] s návrhem na určení, že výše uvedené odstoupení od Smlouvy je neplatné. Dne [datum] JUDr. [příjmení] své jmenování přijal. Dne [datum] žalobce jmenoval za sebe rozhodkyni Doc. [příjmení] a ta své jmenování dne [datum] přijala. Tito jmenování rozhodci pak zvolili předsedajícím rozhodcem Prof. [příjmení], což vyjádřili v zápise ze dne [datum] a téhož dne jmenovanému sdělili. Dne [datum] Prof. [příjmení] sdělil, že volbu přijal a stejným dopisem svolal jednání k projednání

předmětné rozhodčí žaloby. Dne [datum] ostatní rozhodci zmocnili Prof. [příjmení], aby za senát podepisoval písemná vyhotovení všech usnesení a zápisy z porad senátu.

Podáními ze [číslo] a [datum] namítal žalobce nepřipustnost rozhodování o určovací žalobě v rozhodčím řízení a navrhl jeho zastavení. Dne [datum] uzavřeli rozhodci a účastníci rozhodcovskou smlouvu. Usnesením z téhož dne bylo konstatováno ustanovení rozhodčího senátu a konstatována rozhodcovská smlouva. Usnesením z téhož dne rozhodčí senát zamítl námitku nedostatku své pravomoci.

Žalovaný podáním ze dne [datum] navrhl změnu žaloby na zaplacení Kč [číslo], [číslo]. Podáním ze dne [datum] navrhl žalobce změnu žaloby nepřipustit i s ohledem, že pro rozhodnutí o této věci nebyl rozhodčí senát jmenován. Podání bylo doručeno předsedovi senátu dne [datum], senát mezi tím dne [datum] změnu žaloby připustil. Žalovaný změnil žalobu ve smyslu zvýšení požadované částky ještě dne [datum] a [datum] a i tyto změny žaloby byly připuštěny.

Podáním ze dne [datum] sdělil žalobce rozhodčímu senátu, že bylo vydáno rozhodnutí Komise pro cenné papíry o ocenění akcií [příjmení] [jméno] částkou Kč 550 za akcii a dne [datum] předložil žalobce posudek společnosti [právnícká osoba] k tomuto ocenění. Usnesením ze dne [datum] rozhodčí senát provedení těchto důkazů zamítl.

Soud konstatoval řadu přípisů předsedy rozhodčího senátu Prof. [příjmení], kterými strany informuje o postupu rozhodčího řízení a prováděných úkonech a senátem obdržených podáních. Den [datum] pověřili členové senátu jeho předsedu předáním nálezu stranám a k tomu došlo dne [datum]. Soud také zjistil obsah rozhodčího nálezu.

Konečně soud zjistil obsah [příjmení] [jméno] soudu, na který odkazuje rozhodcovská smlouva. Při tom zjistil, že svolat účastníky je nutno alespoň deset dnů předem. Důkazy hodnotí rozhodci podle svého uvážení. Pokud dojde rozhodčí senát k závěru, že má dostatek podkladů pro rozhodnutí, dokazování ukončí a přistoupí k vydání rozhodčího nálezu. Senát může do vyhlášení nebo předání nálezu věc dále projednat. Nález nemusí být vyhlášen, postačuje jeho předání sporným stranám.

Soud konstatoval především, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě tří měsíců od doručení rozhodčího nálezu ve smyslu § 32 odst. 1 ZRŘ.

Pokud jde o předpoklady rozhodčího řízení ve smyslu § 31 písm. a) ZRŘ konstatoval soud, že rozhodčí smlouvou podle čl. XI., bod [číslo] Smlouvy si účastníci všechny spory ze Smlouvy podřídili rozhodčímu řízení. Odkázal také na ustanovení § 2 odst. 4 ZRŘ, podle kterého se rozhodčí smlouva vztahuje nejen na práva z právních vztahů přímo vznikající, ale i na právní platnost těchto právních vztahů a také na práva s nimi související. Poukázal také na ustanovení § 18 odst. 2 písm. c) [příjmení] [jméno] soudu, který také předpokládá, že předmětem rozhodčího řízení mohou být i žaloby na určení. I zde by svědčila rozhodcům povinnost podle § 24 ZRŘ pokusit se o smírné řešení. Ustanovení § 99 o.s.ř., na které žalobce zejména poukazuje, se použije v rozhodčím řízení pouze přiměřeně. Rozhodčí smlouva se mohla týkat i původně podané žaloby na určení. Konečně za rozhodující soud považoval, o jaké věci je rozhodčí nález vydán. Posuzovaný nález byl vydán ohledně nároku na zaplacení.

Co se platnosti rozhodčí smlouvy týká, pak konstatoval soud, že ani rozhodčí nález neprohláší za neplatnou celou Smlouvu, nýbrž jen její některá ustanovení. Uvedl, že podle § 267 odst. 2 obch. zák. je dohoda o řešení sporu mezi smluvními stranami, která je součástí neplatné smlouvy, neplatná pouze v případě, že se na ni vztahuje důvod neplatnosti. Ani usnesení vlády ČR [číslo] žádné omezení ohledně rozhodčího řízení neobsahuje. Neshledal tedy pro zrušení nálezu ani důvody podle § 31 písm. b) ZRŘ.

K námitce, že rozhodčí senát byl ustaven pro jinou věc, než o které rozhodl (§ 31 písm. c) ZRŘ), soud uvedl, že změnou žaloby, jak vyzývá z podání ze dne [datum], nedošlo ke změně původních

skutkových tvrzení oproti původní žalobě na určení, ale pouze k jejich rozšíření ohledně náhrady škody. I po tomto rozšíření měl nárok základ ve Smlouvě, jejíž součástí je rozhodčí doložka na jejímž skladě byl rozhodčí senát ustanoven. Rozhodčí smlouva nebyla uzavřena s tím, že by určovala ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) ZRR určitého rozhodce (smlouva o rozhodci), ale šlo o rozhodčí smlouvu podle následného písmene b), která se vztahovala na všechny v úvahu přicházející spory ze Smlouvy rozhodované blíže neurčenými rozhodci. Nebylo důvodu pro postup, kdy by měl být určen jiný rozhodčí senát a podle soudu neobstojí ani poukaz na nutnost jiné specializace, než jakou měla Doc. [příjmení]. Nic na tom nemění ani rozhodcovská smlouva, která jen upravuje postup rozhodčího řízení a v době jejího uzavření mohla se zabývat jen tehdy uplatněným návrhem na určení.

Pokud jde o důvody uvedené v § 31 písm. e) ZRR soud konstatoval, že o změně žaloby ani Řád Rozhodčího soudu ani ZRR nic nestanoví. Z ustanovení § 95 o.s.ř. vyplývá pouze, že změněný návrh je nutno doručit ostatním účastníkům, pokud nebyli přítomni jednání, kde ke změně došlo, nepožaduje se však jejich předchozí stanovisko. Potud k pochybení nedošlo. Co se týká důkazních návrhů, pak jejich doručení dne [datum] před jednáním nařízeným od [datum], tedy ve lhůtě desetidenní, jak stanoví § 25 [příjmení] [jméno] soudu, je řádné. Není to v rozporu ani s ustanovením § 115 odst. 2 o.s.ř. Mezilehlé volné dny nejsou z běhu těchto lhůt vyjmuty. Nebylo povinností rozhodců jednání stanovené od [datum] odročovat. V případě dokazování bylo na rozhodcích, jak budou postupovat, které důkazy provedou a které nikoliv a to podle § 19 ZRR i podle [příjmení] [jméno] soudu.

K otázce rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne [datum] a posudku [právnícká osoba] k ceně akcií [příjmení] [jméno] soud uvedl, že žalobce tyto důkazy v rozhodčím řízení použil. Nejde tedy o nové důkazy ve smyslu § 228 odst. 1 písm. a) o.s.ř. a není tedy dán ani z tohoto důvodu předpoklad pro zrušení nálezu ve smyslu § 31 písm. b) ZRR. Jen rozhodci k těmto důkazům již nepřihlédli. Poukaz na ustanovení § 118a odst. 2 o.s.ř., i kdyby byl důvodný, také nemůže být důvodem pro obnovu řízení.

Konečně neshledal důvodnou ani námitku podjatosti rozhodců. Důvody žalobcem uvedené jsou částečně nepřipustné podle § 14 odst. 4 o.s.ř., neboť jde o okolnosti spočívající v tom, jak v řízení rozhodci postupovali a jak rozhodli. Nejsou známy žádné okolnosti, které by zakládaly poměr k účastníkům, zástupcům nebo věci samé, aby byl důvod pochybovat o nepodjatosti rozhodců.

Proto soud neshledal žádný důvod pro zrušení napadeného rozhodčího nálezu a žalobu na jeho zrušení zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku se včas odvolal žalobce a navrhuje jeho změnu tak, že rozhodčí nález bude zrušen nebo zrušen napadený rozsudek a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Po rekapitulaci rozhodčího řízení a žalobních důvodů uvádí především, že skutečnost, že Prof. [příjmení] nepodepsal "Sdělení o volbě předsedajícím rozhodcem" ze dne [datum], nemůže být zhojena, jak se soud domnívá, tím, že podepíše jiné listiny, kde dává účastníkům na vědomí, že funkci přijal. Nesprávným postupem byli ostatní rozhodci uvedeni v omyl a tento nedostatek nezjistili ani dodatečně. Proto je vadné celé rozhodčí řízení i nález a ten je nutno zrušit z důvodu § 31 písm. c) ZRR.

Nadále je názoru, že věc není arbitrovatelná protože nelze o předmětu řízení uzavřít smír. Není to možné předně proto, že odstoupení od Smlouvy buď platné je nebo není a dohodnout se o tom nelze. Nakolik poukazuje soud na Řád Rozhodčího soudu, pak tím nemůže být měněn zákon. Ustanovení § 2 odst. 4 ZRR vykládá soud právě opačně, než jaký je jeho skutečný smysl. Pokud se tam hovoří o posuzování platnosti právní vztahů, pak může jít jen posouzení prejudiciálních otázek. Také ustálený výklad § 99 o.s.ř. neumožňuje v tomto případě skončit řízení smírem. Původní žaloba na určení nebyla vůbec majetkovým sporem ve smyslu § 2 odst. 1

ZRŘ. Konečně nesouhlasí tím, že je podstatné, o čem nález nakonec rozhodl. Podstatný je stav, kdy rozhodčí senát posuzoval svou pravomoc.

K platnosti rozhodčí smlouvy namítá žalobce v odvolání, že rozhodčí nález opírá neplatnost některých ustanovení Smlouvy o skutečnost, že nemají oporu v usnesení vlády ČR [číslo]. To převzal i soud prvního stupně. Stejně však platí i o rozhodčí doložce, která také nemá v uvedeném usnesení oporu. Soud měl postupovat jednotně a pokud dospěl k závěru, že ujednání pod bodem 8.2. Smlouvy je neplatné, měl ze stejných důvodů vycházet rovněž z neplatnosti bodu 1.2. a rozhodčí nález podle § 31 písm. b) ZRŘ zrušit.

Ke změně žaloby především uvádí, že rozhodci, vzhledem k nedostatku pravomoci vůbec rozhodovat i o původní žalobě, nebyli vůbec oprávněni rozhodovat o připuštění její změny. I kdyby však byla dána pravomoc k rozhodování o původní žalobě, nebyl senát oprávněn rozhodnout o zcela jiném návrhu. Není názoru, že jde jen o rozšíření původních skutkových tvrzení, nýbrž jde o uplatnění zcela nového nároku. Při tom senát ustavený k projednání původní žaloby není bez dalšího pravomocný k projednání všech sporů mezi účastníky, které by se v souvislosti se Smlouvou mezi nimi objevily. Soud také nevzal v úvahu námitku, že žalobce zvolil Doc. [příjmení] s ohledem na její odbornost především jako specialistu na procesní otázky a na rozhodčí řízení v situaci, kdy mělo jít jen o určení. Změnou žaloby převážily však otázky ekonomické, které by vyžadovaly odborníka jiného profilu. S ohledem na ně nebyla Doc. [příjmení] jmenována. Také rozhodcovská smlouva ze dne [datum] není jen otázkou procedurální, nýbrž vymezuje i předmět rozhodčího řízení. Tato smlouva je smlouvou ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) ZRŘ, která nahradila rozhodčí doložku ve smyslu bodu [číslo] Smlouvy. Rozhodcovská smlouva vymezila předmět rozhodčího řízení výlučně na otázku posouzení platnosti odstoupení od Smlouvy. Rozhodci nemohou za řízení rozšiřovat svou pravomoc nad rámec, který jim účastníci vymezili a tedy nelze s ohledem na ustanovení § 30 ZRŘ aplikovat § 95 o.s.ř. stejně jako v řízení soudním. Změna žaloby tedy neměla být připuštěna.

Dále žalobce nesouhlasí s hodnocením soudu, pokud jde o otázku, že žalobce nedostal možnost věc před rozhodci projednat. Soud neměl jen paušálně poukázat na ustanovení § 95 o.s.ř., nýbrž měl věc posoudit v celém kontextu rozhodčího řízení. Rozhodčí senát umožnil žalovanému, aby učinil zásadní procesní návrhy tak, že žalobce měl jen minimální možnost na ně reagovat. Žalobce obdržel důkazní návrhy, kterými žalovaná podpořil návrh na připuštění změny žaloby až dne [datum] a tedy jediný pracovní den před rozhodnutím o připuštění změny žaloby, k čemuž došlo v pondělí [datum]. Jednání ve věci, kde měly být již tyto důkazy prováděny, následovalo hned od [datum]. Žalobce neměl dostatečný čas na přípravu a návrhu na odročení nebylo vyhověno. Odkaz na deseti denní lhůtu není namístě. Jde o lhůtu minimální a vzhledem k náročnosti zhodnocení nově předložených důkazů dostatečná nebyla a měla být poskytnuta žalobci lhůta delší. Také okolnosti závěrečného jednání konaného dne [datum]. Soud se vyhnul podstatě věci, to je, že rozhodčí senát porušil rovnost účastníků a to tím, že ukončil dokazování právě v okamžiku, kdy se důkazní situace obrátila v neprospěch žalobce.

Soud také podle odvolatele nesprávně zhodnotil otázku důkazů, které nemohly být provedeny a které by byly důvodem obnovy řízení ve smyslu § 31 písm. g) ZRŘ. Rozhodnutí Komise pro cenné papíry a posudek American Appraisal sice předložil žalobce ještě za rozhodčího řízení, ale po té, kdy již rozhodčí senát ukončil dokazování. Tedy tyto důkazy nemohly být v řízení efektivně využity. Nesouhlasí ani s tím, že nedostatky rozhodčího řízení spočívající v nedostatku poučení ve smyslu § 118a odst. 2 o.s.ř. jsou jen procesní povahy. Rozhodčí senát, tím, že nesdělil svůj právní názor, znemožnil žalobci předložit důkazy, které by mohly přivodit rozhodnutí ve věci pro něho příznivější. Rozhodčí senát měl předejít překvapivému rozhodnutí. Vyvolal tím situaci, kdy posoudil odstoupení od Smlouvy za neplatné ze zcela jiných důvodů, než uváděl žalovaný a žalobce tak ztratil možnost procesní obrany. Soud tento problém posoudil zcela formalisticky.

Konečně nesouhlasí ani s hodnocením jeho námitky, že členové senátu byli podjatí. Předně je nutno respektovat, že v době přijetí ZRR byla úprava důvodů obnovy řízení v o.s.ř. širší a i když ZRR v návaznosti na úpravu civilního soudního řízení platnou od [datum] nebyl změněn, je nutno použít v návaznosti na § 31 písm. g) ZRR právní úpravu platnou v době přijetí ZRR. Žalobce se také domnívá, že právě ze způsobu, jakým rozhodci provedli závěrečné posouzení věci, a ze způsobu, jakým odůvodnili své rozhodnutí, je patrné, že na rozhodnutí ve věci právě tímto způsobem museli mít zájem, že jednali účelově ve prospěch žalovaného. Konečně uvádí, že nejde o vadu rozhodčího nálezů z tohoto důvodu na základě ustanovení § 31 písm. g) ZRR, nýbrž o důvod podle § 31 písm.c) ZRR, když podjatý rozhodce nemůže být povolán k rozhodování.

Později ještě doplnil, že až po skončení rozhodčího řízení dozvěděl se žalobce o stanovisku Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 11.1.2005 č.j. 66/05-160, z něhož vyplývá, že nálezem přiznané plnění je v rozporu se zásadami poskytování veřejné podpory ve smyslu tehdy platných předpisů. [příjmení] Smlouva je z tohoto hlediska neplatná ex tunc. Jde o důkaz, který nemohl být v řízení uplatněn a který by zakládal také důvod obnovy v civilním řízení a tedy jde o důvod pro zrušení nálezů podle § 31 písm. g) ZRR.

Před odvolacím soudem žalobce uvedl hlavní myšlenky svých předchozích podání a přednesů od počátku řízení.

Žalovaný ve vyjádření k odvolání navrhl potvrzení napadeného rozsudku soudu prvního stupně. Uvedl, že ve sporech o určení je smír přípustný natolik, nakolik může být smírem účastníků odstraněna příčina sporu. U absolutně neplatných jednání jistě není přípustné uzavřít, smír, který by konstatoval, že vadné právní jednání je platné. V tomto případě byl spor rozepří o tom, zda existují předpoklady pro platné odstoupení od Smlouvy, to znamená, zda obchodní jmění kleslo pro úroveň základního kapitálu. Pak není vyloučena změna stanovisek a možnost uzavření smíru. Řád Rozhodčího soudu nepochybně není právním předpisem a nemůže platný zákon měnit. Je z něj však patrné, jaké byla záměry zákonodárce v tomto směru. Souhlasí se soudem prvního stupně v tom, že je nutno hodnotit, zda je majetkovým sporem nárok, o kterém bylo v rozhodčím řízení skutečně rozhodnuto.

Co se platnosti rozhodčí smlouvy týká, pak uvedl, že Smlouva a rozhodčí doložka jsou dvě spojené smlouvy a neplatnost jedné z nich neznamená bez dalšího neplatnosti druhé. Také z toho, že od Smlouvy odstoupil, vyplývá, že žalobce považoval Smlouvu za platnou. Souhlasí se soudem prvního stupně i v tom, že bylo možné změnit žalobu. Rozhodnutí o náhradě škody musí navazovat na rozhodnutí o platnosti odstoupení od smlouvy, jde o rozhodnutí prejudiciální. Rovněž desetidenní lhůta na přípravu k jednání byla dostatečná. Bylo věci žalobce, čemu dal přednost. Také předseda rozhodčího senátu prof. [příjmení] se řádně ujal své funkce dopisem ze dne [datum].

Konečně se obsáhle vyjadřuje ke stanovisku Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne [datum]. Toto datování nepovažuje za významné, když stejný text byl již v době, kdy řízení před soudem prvního stupně ještě probíhalo, uveřejněn v počítačové síti tohoto úřadu. Zpochybňuje, zda tento úřad je oprávněn taková stanoviska vůbec podávat. Obsáhle také dovozuje, že Smlouva vůbec nedostatků, jež jsou ve stanovisku vytýkány, netrpí. Rozdíl v cenách akcií je v podstatě odměnou manažerům [příjmení] [jméno] za to, že dosáhnou ve Smlouvě stanovených ekonomických parametrů řízení společnosti. To nemá nic společného s veřejnou podporou. Součástí své právní argumentace učinil také odborné stanovisko Doc. JUDr. [jméno] [příjmení], CSc. ze dne [datum].

Před odvolacím soudem žalovaný stručně shrnul svá dosavadní podání a doposud v řízení učiněné přednesy, připomenul pak, námitku uvedenou ve vyjádření k odvolání, že stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže je důkazem nepřipustným s ohledem na ustanovení § 205a o.s.ř.

V průběhu odvolacího řízení vstoupil do řízení jako vedlejší účastník na straně žalobce, jak vyjasnil k výzvě odvolacího soudu, Ing. [jméno] [příjmení] a to podáním ze dne [datum]. Zde uvedl, že jako společník společnosti [právníká osoba] získal 1/3 společnosti žalovaného, a to prostřednictvím [právníká osoba], Ltd.

Žalovaný ke vstupu vedlejšího účastníka uvedl, že nemůže být společníkem ve společnosti [právníká osoba], nejvýše jejím akcionářem. Tato společnost byla zapsána jako společník se 100% podílem ve společnosti žalovaného v době od [datum] do [datum]. Není prokázáno že vedlejší účastník je společníkem [právníká osoba] Ltd. a že taková společnost vůbec existuje, když ve zdejším obchodním rejstříku zapsána není. V době od [datum] do [datum] byla jako jediný akcionář Českomoravské železářské zapsána společnosti [právníká osoba] Rozhodčí řízení vyvolali jednatele žalovaného, jejichž oprávnění nebylo a není nijak zpochybňováno. Z podání vedlejšího účastníka nevyplývá, jaký má právní zájem na výsledku tohoto řízení. Pokud by měl skutečně určitý nepřímý vztah ke společnosti žalovaného, pak úspěch žalobce mohl by jeho postavení jen zhoršit.

Žalobce před odvolacím soudem uvedl, že žalobce, který je osobou veřejného práva nemůže souhlasit s tím, aby na jeho straně intervenovala soukromá osoba. Dále uvedl, že vedlejší účastník nemá na výsledku řízení žádný skutečný právní zájem.

Samostatným usnesením vyhlášeným na jednání před odvolacím soudem dne [datum] odvolací soud Ing. [jméno] [příjmení] jako vedlejšího účastníka na straně žalobce v tomto řízení nepřipustil.

Odvolací soud vyšel ze zjištění, která na základě jím provedeného dokazování učinil soud prvního stupně. Stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne [datum] odvolací nepovažuje za důkaz o rozhodných skutečnostech, nýbrž pouze za právní hodnocení meritorní kvality napadeného rozhodčího nálezu z pohledu uvedeného úřadu. Protože z hlediska věci samé nelze rozhodčí nálezy v soudním řízení přezkoumat, není toto stanovisko pro toto řízení významné a nebylo k němu nadále přihlíženo. Důkazem není ani stanovisko Doc. [příjmení] předložené žalovaným. Jde o dobrozdání o dvou právních otázkách. Ty jsou pro toto řízení významné a odvolací soud se jimi zabývá níže. Vzal tento odborný názor v úvahu s tím, že ovšem jde o stanovisko žalované strany k daným otázkám, a odvolací soud zaujal k oběma otázkám stanovisko na základě svých vlastních úvah.

Základním a nepominutelným předpokladem každého rozhodčího řízení je rozhodčí smlouva. Zatímco možnost obrátit se na soud je dána každému bez dalšího ústavními předpisy a zákonem, který upravuje postup, kterým se tak má stát, rozhodčímu řízení podrobují se jeho účastníci vždy dobrovolně právě na základě rozhodčí smlouvy. Tedy je nutno se nejprve zabývat platností rozhodčí smlouvy, která v tomto případě má povahu rozhodčí doložky ve smyslu § 2 odst. 3 písm. b) ZRR, neboť je uzavřena jako smlouva, která má směřovat k řešení celého okruhu možných sporů jen rámcově ohraničených původem ve vztazích ze Smlouvy. Povaha Smlouvy, to je v zásadě smlouvy upravující podmínky prodeje a koupě cenných papírů, je taková, že nepochybně lze spory z této smlouvy obecně podřídít rozhodčímu řízení. To nijak zvláště sporné není.

Sporná je otázka, zda je tato smlouva platná s ohledem na závěry rozhodčího senátu, když ten označil některé části Smlouvy za neplatné a žalobce se domnívá, že tyto důvody se vztahují i na rozhodčí doložku. Konečně později tvrdil - viz stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, že neplatná je celá Smlouva od počátku. O rozhodčích doložkách hovoří se proto, že zpravidla se tyto rozhodčí smlouvy zabudovávají do jiného smluvního textu, tedy zdánlivě jde pak jen o pouhou doložku v jiné smlouvě a nikoliv o samostatnou rozhodčí smlouvu. Nicméně výše citované ustanovení jasně vychází z toho, že i v tomto případě jde o rozhodčí smlouvu. Stejně takto vyplývá z ustanovení § 267 odst. 3 obch. zák., který také hovoří o samostatné dohodě o řešení sporů, to je v tomto případě o rozhodčí smlouvě ve smyslu § 2 ZRR. Jeho dikce je širší,

protože akceptuje i jiné důvody pro odklony od soudního řízení, než jen na základě ZRŘ. Třebaže smluvní praxe inklinuje více k tomu založit rozhodčí smlouvu právě jako součást textu jiné smlouvy, nic to nemění na tom, že i v případě rozhodčích smluv, jak je má na mysli § 2 odst. 3 písm. b) ZRŘ mohla by vždy být uzavřena rozhodčí smlouva jako smlouva zcela samostatná a to nejen z hlediska samostatné listiny ale i v jiné čase, než smlouva, ke které se váže. Tedy platnost rozhodčí smlouvy, i když má podobu jen rozhodčí doložky, je nutno vždy posuzovat jako smlouvu zcela samostatnou, jen techniky vloženou do textu jiné smlouvy.

Pak je jasné, že i kdyby byly pravdivé výtky Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ohledně platnosti Smlouvy, těmi se ovšem odvolací soud nezabývá, nemohly by tyto důvody být zároveň důvodem pro neplatnost také rozhodčí smlouvy. Neobstojí ani argumentace žalobce, že důvody, pro které shledal rozhodčí senát některá ustanovení Smlouvy neplatnými, to je pro rozpor s unesením vlády ČR, týkají se i rozhodčí doložky. Především soud při posuzování podmínek pro zrušení rozhodčího nálezu není vázán tím, jak posuzovaný nálezu jakoukoliv otázku posoudil a tedy musí učinit o tom samostatným závěr. Není pravdou, že soud prvního stupně závěry rozhodčího nálezu převzal, pouze je jako zjištěné konstatoval. Důležité v této souvislosti je, že ZRŘ nabízí obecně každému možnému účastníku právních sporů svěřit tento spor v dohodě s druhou spornou stranou rozhodci nebo rozhodcům. Odvolacímu soudu není znám žádný předpis, který by v tomto případě účastníkům tuto možnost bral anebo který by ji podmiňoval souhlasem nebo přivolením kohokoliv. Z toho nutně vyplývá, že pokud usnesení vlády ČR o otázce řešení sporů mlčí, mohl žalobce pro řešení sporů vyvěrajících ze Smlouvy vždy se na rozhodčím řízení a to jak formou smlouvy o rozhodci tak i formou rozhodčí doložky se žalovaným dohodnout. Odvolací soud výslovně uvádí, že s ohledem na výše uvedené žádným způsobem neuzavírá otázku, zda zákaz rozhodčího řízení daný usnesením vlády ČR mohl by zakládat neplatnost rozhodčí smlouvy v tomto případě, protože to pro posouzení této věci není nutné a tedy je nutno se maximální možné míře vyhnout jakémukoliv meritornímu posuzování předmětného rozhodčího nálezu.

Soud prvního stupně právem poukázal na ustanovení § 267 odst. 3 obch. zák. Je k tomu nutno ještě dodat, že i kdyby tohoto ustanovení nebylo, bylo by třeba dospět logickým výkladem ke stejnému závěru. Tedy totéž by platilo i kdyby předmětem rozhodčího řízení měly by být třeba nároky, jež neměly by obchodní povahu. Není přece představitelné, aby rozhodce nebo rozhodčí senát k tomu, aby posoudil otázku své příslušnosti, provedl dokazování o nároku, zjistil z tohoto dokazování, že smlouva, o kterou se nárok opírá, je neplatná, to by ovšem konstatovat nemohl, protože k tomu by nebyl příslušný a tedy nemohl by ani rozhodnout o otázce své příslušnosti. Tedy platnost rozhodčí smlouvy nemůže být závislá na platnosti základní smlouvy. Platnost rozhodčí smlouvy vždy je nutno posuzovat zcela nezávisle na platnosti smluv, ze kterých spor, jenž má být posouzen, vyvěrá. Je tedy nutno uzavřít, že rozhodčí smlouva, zde mající podobu rozhodčí doložky, je platná.

Navazující otázkou jest, zda o původní žalobě mohlo být zásadně rozhodováno v rozhodčím řízení. Je jasné, že nárok na zaplacení náhrady škody, o němž nakonec bylo v rozhodčím řízení rozhodnuto, je arbitrovatelný a to jak obecně, tak i v tomto konkrétním případě. Je však zcela nutno souhlasit se žalobcem v tom, že pokud nemohla být v rozhodčím řízení projednána původní žaloba, pak mělo být toto řízení zastaveno a rozhodci nebyli by zcela principiálně oprávněni tento případný nedostatek napravovat tím, že by připustili změnu žaloby na nárok, který by rozhodčímu řízení podléhat mohl. Ani k tomu by nebyli příslušní. I když rozhodčí smlouva není ohraničena zde na jednotlivý sporný případ a má obecnější záběr, přece nelze říci, že může zakládat příslušnost rozhodců i pro ty věci, které obecně rozhodčímu řízení nelze svěřit.

Podle § 2 odst. 1 ZRŘ je prvním předpokladem, aby bylo lze věc rozhodcům svěřit, že jde o majetkový spor. Tento pojem není nikde definován a to ani v tomto zákoně ani v občanském soudním řádu, jenž je zde normou podpůrnou podle § 30 ZRŘ. Majetkovými spory jsou bez pochyby všechny spory na plnění a to jak peněžité tak i nepeněžité. Na druhou stranu je jisté, že

mezi tyto spory nepatří žádné spory, jež týkají se jakýchkoliv osobnostních práv, spory o osobním stavu a tak zvaná nesporná řízení, kde chybí dva rovnocenní kontradiktorní účastníci. Určovací spory jistě nejsou sporem, kde by se rozhodovalo přímo o přesunu majetkových hodnot. [příjmení] takových sporů však přesto takovou povahu má, protože jsou jen jakousi prevencí následným sporům o plnění. Tedy je-li mezi účastníky sporný základ nároku, nemusí ten, po kom je plnění požadováno vyčkávat až proti němu bude žaloba na plnění uplatněna, ale může si nechat v řízení o určení o tom, zda právo zde je nebo není zjednat jasno o tom, zda je či není zásadně povinen plnit. Tím může být rozepře případně i zcela odstraněna, pokud rozsah plnění bude nepochybný. Tedy je nutno uzavřít, že i určovací spory, jež vedou k určení práv majetkové povahy, jsou také majetkovými spory. Potom žaloba na určení, zda od Smlouvy bylo platně odstoupeno a tedy zda Smlouva nadále platí a tedy zda z ní mohou vyvěrat majetkové nároky, je také sporem majetkovým a rozhodčí smlouva se na takovou žalobu vztahuje.

Druhou podmínkou je, že o předmětu řízení lze uzavřít smír. I tuto podmínku je nutno z důvodů výše uvedených vztáhnout k původní žalobě. Ustanovení § 2 odst. 2 ZRŘ není zcela jasné, když vlastně tuto podmínku uvádí jako předpoklad platnosti rozhodčí smlouvy. To by jistě nečinilo výkladové potíže, pokud se smlouvy o rozhodci týká. Složitější je to s rozhodčí doložkou. Jak uvedeno výše, rozhodčí smlouva je v tomto případě platná a jistě se nestala neplatnou jen proto, že byla podána žalovaným žaloba u rozhodce JUDr. [příjmení]. Musíme tedy vyložit toto ustanovení tak, že rozhodčí smlouva se může vztahovat jen na řízení, v nichž lze smír uzavřít. Žalobce vykládá toto ustanovení vycházející z jeho úzce jazykového znění, to je pouze z toho, zda by smírná dohoda účastníků mohla znít stejně jako by zněl výrok soudu nebo rozhodce ve věci. To znamená ve vztahu k původní žalobě, zda by účastníci mohli dohodou stanovit, že odstoupení od smlouvy je platné nebo, že je neplatné. Není pochybností, že dohodou účastníků soudního ani rozhodčího řízení nelze stanovit, že smlouva nebo jiné právní jednání je platné nebo neplatné.

Uvedené ustanovení v poznámce odkazuje na § 99 o.s.ř. Tato poznámka samozřejmě není součástí zákonného textu, ale přesto je nutno v tomto kontextu vykládat i ustanovení § 2 odst. 2 ZRŘ. Plyne to předně z toho, že se občanský soudní řád na rozhodčí řízení přiměřeně použije. Dále proto, že sám ZRŘ v § 24 ukládá rozhodcům usilovat o smírné vyřešení sporu a tedy smírem vyřešit rozpory a ne jen smírem nahradit možný budoucí výrok nálezu. Konečně ustanovení § 2 odst. 4 ZRŘ uvádí přímo, že rozhodčí smlouvy mohou se vztahovat i na otázku platnosti právních vztahů. To nelze chápat jen tak, že rozhodci mohou činit prejudiciální závěry o platnosti právních aktů. Prakticky si totiž nelze představit žádné sporné řízení, kdy by ten, kdo rozhoduje o určitém návrhu, neposuzoval zároveň předběžně celou řadu otázek. Je to v každém řízení zcela přirozené. Při tom okruh těchto prejudiciálních otázek, jež lze takto posuzovat nelze předem vůbec stanovit. Co lze pouze stanovit, je okruh otázek, které prejudiciálně posoudit nesmí. Ustanovení § 135 o.s.ř. zcela jistě platí přiměřeně i pro rozhodčí řízení. Tedy rozhodci mohou s výjimkou věcí tam uvedených vše ostatní prejudiciálně posoudit. K tomu není ustanovení § 2 odst. 4 ZRŘ třeba. To naopak stanoví, že lze i rozhodnout o platnosti právních jednání ovšem za podmínky, že jde o majetkový spor a že lze jej uzavřít smírem.

Ustanovení § 99 o.s.ř. pak obsahuje znění daleko širší a v soudním řízení je možnost smíru omezena jen tak, že by to bylo v rozporu s povahou řízení. K tomu lze uvést, že povaze určovacích sporů vedených u soudu obecně neodporuje možnost smíru. Zejména tam, kde soud pouze zjišťuje, zda určité již proběhlé jednání je platné, těžko by se hledal důvod proti smírnému řešení. Tak spor o platnosti smlouvy mohou účastníci nepochybně odstranit tím, že spornou smlouvu odstraní a nahradí smlouvou novou narovnáním nebo novací. Povaze řízení by odporoval smír jen tehdy, kdyby dohoda zasahovala do práv třetích osob. Povaze řízení by také odporovaly případy, kdy soud má teprve neplatnost nikoliv zjistit, ale vyslovit. Příkladem je rozhodování o neplatnosti valné hromady ve smyslu § 131 a § 183 obch. zák. Měl-li by soud

rozhodovat o tom, zda sporné odstoupení od smlouvy je platné, nebylo by vyloučeno, aby účastníci neskončili rozepři dohodou třeba o narovnání sporných otázek.

Konečně z hlediska věcného, mohou-li a musí-li rozhodci posoudit celou řadu otázek platnosti těchto či oněch jednání prejudiciálně, z čehož pak rezultují pro účastníky majetkové dopady, není důvodu nepřipustit, aby titíž rozhodci nemohli přímo nálezem rozhodnout o tom, zda taková právní jednání jsou platná.

Můžeme tedy shrnout, že není dán žádný z důvodů pro zrušení rozhodčího nálezu, jak jsou uvedeny v § 30 pod písmeny a) a b) ZRŘ.

Rozhodcem nemůže se stát nikdo proti své vůli a proto je předepsáno, aby tuto svou vůli ujmout se role rozhodce zřetelně deklaroval a tedy je stanoveno v § 5 odst. 2 ZRŘ, že se tak musí stát písemně. Konkrétní podoba, jak dá najevo toto své stanovisko, není předepsána. Tedy musí dodržet jen formu a musí své stanovisko jasně vyjádřit. Soud prvního stupně zjistil a v rozsudku na to poukázal, že také předseda senátu Prof. [příjmení] od [datum] dal opakovaně jasně najevo vůči stranám i vůči ostatním rozhodcům, že funkci rozhodce přijímá. Jiné stanovisko vykládalo by zákon neúnosně zužujícím a formalistickým způsobem. V tomto směru ustanovení § 30 písm. c) ZRŘ naplněné není.

Pokud jde o problém připuštění změny žalobního návrhu v rozhodčím řízení, je nutno předeslat úvahu, zda takový procesní postup je vůbec zásadně možný. Nebyl-li by, byly by níže uvedené úvahy nepotřebné. ZRŘ tuto otázku neřeší. Potom ovšem s ohledem na přiměřené použití ustanovení občanského soudního řádu, je nutno dospět k závěru, že obecně je změna žaloby v rozhodčím řízení možná.

Nejprve k procesnímu postupu. Z ustanovení § 95 o.s.ř. se jasně podává, že pokud soud obdrží takový návrh, rozhodne o něm tak či onak bez dalšího. Žádného stanoviska a tím méně souhlasu žalovaného není třeba. Pokud nebyl jednání, kde se o tom jednalo přítomen, je pouze nutno mu doručit změněný návrh a samozřejmě i usnesení, kterým byla změna připuštěna. V této rovině není vázáno rozhodnutí soudu na žádné dokazování. Tedy k návrhu na připuštění změny není nutné ani žádné důkazy předkládat. Není přece myslitelné, aby soud nejprve dokazoval o nároku, jenž je nově navrhován a podle toho, zda konstatuje jeho důvodnost nebo nedůvodnost, rozhodl o připuštění změny. Tedy v přezkoumávaném rozhodčím řízení žalovaný sice mohl, ale nemusel předkládat k návrhu na připuštění změny žaloby důkazy. Tyto důkazy ovšem stejně, i když předloženy byly, nemohly rozhodčímu senátu sloužit jako podklad pro rozhodnutí o tom, zda změnu žaloby připustí, mohly sloužit jediné až k následnému dokazování o změněném návrhu. Tak se ostatně i stalo. Proto z tohoto hlediska není podstatné, kdy a zda vůbec před tím, než bylo rozhodnuto o změně žaloby, žalobce obdržel důkazy podporující změněný návrh. Oproti soudnímu řízení by jistě přiměřenosti použití ustanovení občanského soudního řádu odpovídalo i s ohledem na níže uvedené, kdyby rozhodčí senát rozhodl o změně žaloby až po té, kdy by zjistil stanovisko protistrany k tomuto návrhu, nelze však říci, že by tak rozhodčí senát postupovat musel.

Ustanovení § 95 pro civilní soudní řízení stanoví jediný předpoklad pro nevyhovění návrhu na připuštění změny žalobního návrhu a tím je, že výsledky dosavadního řízení nemohly by být podkladem pro rozhodnutí o změněném návrhu. To je dáno více důvody. Prvním z nich je skutečnost, že žalobce vždy může uplatnit změněný návrh i jako samostatnou žalobu. Tuto žalobu projedná soud, který je k tomu zákonem povolán. Žalobce při tom jen někdy vůbec má a to ještě jen ve velmi omezeném rozsahu možnost zvolit si soud, který bude rozhodovat (jde zejména o § 11 odst. 2 nebo § 87 o.s.ř.). Také možnost zvolit si dohodou sudiště je podle § 89a o.s.ř. značně omezená. Účastníci soudního řízení také nemohou vůbec nijak ovlivnit, který soudce anebo který senát a jak složený bude o jejich věci jednat a rozhodovat. Tedy všichni soudci příslušného soudu jsou povoláni k rozhodování o jakékoliv věci, jež je u daného soudu zahájena. Ostatně ani soudce sám nemůže si vybírat, které věci bude a které nebude projednávat. Je-li mu

daná věc v souladu s rozvrhem práce daného soudu přidělena, vyvěrá z jeho funkce soudce povinnost danou věc projednat a rozhodnout. Okolnost, že zejména u vyšších soudů jsou rozvrhy práce velmi často postaveny na principu určité specializace, na tom nic nemění. To je jen otázkou účelnosti. Za těchto okolností tedy je rozhodující pouze hledisko hospodárnosti, to jest, aby již provedené dokazování nemuselo být opakováno v jiném řízení a aby se využilo i pro rozhodnutí o novém nároku, jenž byl by zřejmě tak jako tak v soudním řízení uplatněn. Přesto ovšem možnost připustit změnu žalobního návrhu není limitována pouze uvedeným ustanovením. [příjmení] mohl soud připustit změnu návrhu, nesmí být dány také překážky řízení ve vztahu k navrhované změně. Tedy zejména soud nemohl by připustit změnu žaloby v případě, kdyby nebyl o změněném návrhu věcně příslušný rozhodnout. Také o změněném návrhu může rozhodnout jen soud, který je k tomu zákonným předpisem povolán. Soud, u něhož by bylo zahájeno řízení, nemůže si na sebe atrahovat rozhodování o jiných sporech účastníků, i kdyby předpoklad využitelnosti dosavadního dokazování byl splněn, pokud by mu takové rozhodování věcně nepříslušelo. Toho je potřeba si povšimnout.

Jak výše uvedeno, je nutno považovat možnost změny žaloby v rozhodčím řízení za obecně přípustnou. Jak je odbornou literaturou velmi případně uváděno, přiměřené použití předpisů občanského soudního řádu podle § 30 ZRŘ nemůže být pouze mechanickým převzetím jednotlivých ustanovení, nýbrž je nutno fakultativně aplikovat jednotlivá ustanovení občanského soudního řádu s přihlédnutím ke specifickým poměrům rozhodčího řízení. To je rovněž názor odvolacího soudu. Nestačí tedy pouze skutečnost, že dosavadní dokazování může být podkladem pro rozhodování o změněném návrhu. To je podmínka i v rozhodčím řízení nutná, nikoliv však dostatečná. Je však nutno vzít v úvahu i jak a proč jsou rozhodci k rozhodování v dané věci povoláni.

Zatímco v případě soudního řízení jsou možnosti účastníků zvolit soud velmi malé a ve vztahu k jednotlivému soudci vůbec žádné, rozhodčí řízení celé je postaveno na dohodě účastníků, rozhodování formou rozhodčího řízení si účastníci sami zvolí. Nelze jim je žádným způsobem vnutit. Totéž platí také o osobách rozhodců. Tedy rozhodcem může se stát jen osoba, která k tomu bylo účastníky určena anebo je určena na základě pravidel, která si tito dohodli. Takto určená osoba není žádným způsobem povinna jakoukoliv při rozhodovat a vždy může z jakéhokoli v důvodu, který ani nemusí nikomu sdělovat, funkci rozhodce odmítnout. Dále je nutno vzít v úvahu, že s ohledem na ustanovení § 4 ZRŘ může být rozhodcem téměř každý. Přesto přece nikdy účastníci nevybírají rozhodce zcela libovolně, třeba tak, že by zastavovali na ulici kolemjdoucí se žádostí, zda by jim rozhodli jejich spor. Vždy se snaží ustanovit takové rozhodce, o kterých předpokládají z určitých důvodů, že jejich spor vyřeší na určité úrovni. Při tom jistě hledí na to, aby povolaný rozhodce měl předpoklady lidské jako je čestnost, smysl pro spravedlnost a podobně. Zpravidla hledí se při tom i na jeho úroveň odbornou. Při tom právě tato odbornost pak není chápána abstraktně, nýbrž se zřetelem k věci, která má být v daném rozhodčím řízení projednána. Je asi těžko představitelné, že by někdo ustanovil si ve sporu ze smlouvy o dílo, kde dílem je výstavba průmyslového komplexu, chirurga, i kdyby ten představoval absolutní špičku ve svém oboru. Tedy nacházíme jistou obdobu situace u soudu. Tedy určité osoby jsou povolávány k rozhodnutí o určité věci ovšem nikoliv zákonem, nýbrž zde volbou účastníka a ani tyto osoby nemohou si atrahovat formou připuštění změny rozhodčí žaloby rozhodování o věcech, k nimž povolání nebyli. V tomto případě povolání účastníky samými.

Tedy v rozhodčím řízení jistě je možné připustit změnu žaloby pokud nepřekračuje rámec problémů, jež měli rozhodci již od počátku řízení vyřešit. V tomto posuzovaném případě, kdyby bylo od počátku žalováno na náhradu škody, těžko by bylo možné mít něco proti tomu, aby rozhodčí senát připustil zvýšení požadované částky. Tím se podstata sporu nijak nemění a jistě nebylo by ekonomické, aby v případě, kdy se nárok s časem zvyšuje anebo, kdy vznikají další škody během řízení, bylo o každé části v podstatě jednoho nároku otevíráno vždy nové rozhodčí

řízení. Pokud ovšem má změna žaloby směřovat na rozhodování o něčem, co ani v základu součástí původní žaloby nebylo, pak ovšem nelze takovou změnu v rozhodčím řízení připustit.

Rozhodci i soud prvního stupně považovali změnu návrhu od požadavku na určení neplatnosti odstoupení od Smlouvy k náhradě škody právě za tento případ s tím, že jde jen o rozšíření původních skutkových tvrzení a že rozhodnutí o platnosti odstoupení od Smlouvy je i tak otázkou, kterou je nutno prejudiciálně vyřešit. Tento pohled však neobstojí. Jestliže kdokoliv odstoupí od kterékoliv smlouvy, pak nastávají jen dvě možnosti. Předně pokud je odstoupení platné, smlouva zaniká, zanikají i smluvní povinnosti toho, kdo odstupuje, pojmově pak nepřichází v úvahu porušení povinností ze smlouvy na straně odstupujícího a tedy nemůže v příčinné souvislosti s tím ani vzniknout druhé straně žádná škoda. Vůbec již nemůže vzniknout žádná škoda v důsledku toho, že odstupující využívá své právo od smlouvy odstoupit. Druhou možností je, že odstoupení platné není. Pak ovšem smlouva trvá nadále a trvají i povinnosti toho, kdo neplatně odstoupil. Neplatné odstoupení tedy neruší smlouvu, nicméně samo toto odstoupení nemůže být ani důvodem pro vznik odpovědnosti za škodu. Odstoupení od smlouvy, i když není platné, samo o sobě není porušením povinností, které by mohlo škodu způsobit, jde jen o neplatné právní jednání. Nicméně pokud se odstupující domnívá, že platně od smlouvy odstoupil, a v důsledku tohoto chová se tak, jak mu smlouva nedovoluje nebo se nechová tak, jak mu smlouva přikazuje, může jít o porušení smluvních povinností, jež může s sebou nést odpovědnost za škodu v důsledku toho vzniklou. Pak ovšem tu máme dvě rozdílné skutečnosti, dva rozdílné skutky. Odstoupení od smlouvy jako skutek jeden a možná nikoliv však nutně, při obecném pohledu, jednání proti smlouvě jako skutek druhý. Přesně o tuto situaci jde i v tomto posuzovaném případě. Předmětem původní rozhodčí žaloby bylo určení, zda jeden skutek, zda jednání žalobce směřující k odstoupení od Smlouvy je platné. K posouzení tohoto skutku, k platnosti tohoto jednání stanovil žalobce v souladu s rozhodčí smlouvou za sebe Doc. [příjmení]. Rozhodčí senát však si přisvojil právo rozhodnout o zcela jiném, než původní žalobou označeném skutku a to o tom, zda žalobce jiným jednáním nebo opominutím, nutně odlišným od odstoupení od smlouvy, porušil své povinnosti ze Smlouvy a zda tím způsobil škodu. K posouzení tohoto skutku však žádný z rozhodců zejména Doc. [příjmení] povolání nebyli.

Je pravdou, že v civilním soudním řízení byla by taková změna žaloby možná, i když i v něm existují výše zmíněná omezení. [jméno] ovšem, jak výše uvedeno rozhodují soudci, kteří jsou k tomu povoláni jinak než vůlí stran a jejich oprávnění věc rozhodnout zakládá se na jiných skutečnostech na účastnících řízení nezávislých. Je také pravdou, že i kdyby bylo hned od počátku žalováno na náhradu škody, že by taková věc měla být podle rozhodčí smlouvy rozhodnuta také rozhodci. Otázkou ovšem je kterými. Je konečně také pravdou, že v řízení o náhradu škody je posouzení otázky, zda Smlouva platně vznikla a zda trvá otázkou prejudiciální a rozhodčí senát, který by rozhodoval o žalobě na náhradu škody musel by se tak jako tak s touto otázkou vyrovnat. Nicméně to ovšem platí o všech nárocích, jež by byly uplatňovány v rámci předmětné rozhodčí smlouvy, protože vždy by muselo se jednat o nároky ze Smlouvy. Tedy vždy by bylo nutno posoudit, zda Smlouva nadále platí a při jakékoliv žalobě podané na základě rozhodčí smlouvy museli by rozhodci tuto otázku posoudit. Z toho by pak vyplýval zcela nepřijatelný závěr, že by postačovalo, aby byla podána žaloba třeba na určení, zda Smlouva platně vznikla a v rámci takto zahájeného rozhodčího řízení bylo by možné postupnými změnami žaloby dosáhnout toho, že by tentýž rozhodčí senát v tomtéž rozhodčím řízení rozhodl o všech nárocích žalobce ze Smlouvy vůbec. Mohlo by jít dokonce i o takové nároky, na které v době zahájení rozhodčího řízení nemohl nikdo ze zúčastněných vůbec ani pomyslet.

Tedy rozhodčí senát tím, že připustil změnu žaloby z určení na plnění, překročil rámec problémů k jejich řešení byl na počátku řízení povolán. Je tedy zcela namístě výtky žalobce, že pro řešení těch otázek, o kterých nakonec rozhodčí senát rozhodoval, za sebe rozhodkyni neurčil. Nemá v této souvislosti žádný význam diskuse nad odbornými kvalitami Doc. [příjmení]. Jmenovaná je nepochybně, stejně jako ostatní členové rozhodčího senátu, výborným právníkem a ve své

specializaci významným odborníkem. Nicméně ani toto její přední místo v právnické veřejnosti nedává jí bez dalšího právo rozhodovat o věcech, k nimž nebyla povolána. I kdybychom mohli dospět k závěru, že by žalobce ani nikoho lepšího zvolit vůbec nemohl, nemění to nic na tom, že bez jeho volby není dáno oprávnění rozhodovat. Sebelepší odborník nemá žádný nárok na to být v jakékoliv věci rozhodcem, nedostane-li se mu důvěry účastníků. Ti vždy mohou si zvolit i osobu zcela prostou, jež nemohla by se takovému odborníku v žádném směru nijak rovnat. Můžeme dokonce uvažovat o dnes již neověřitelné hypotéze, že kdyby bylo od počátku žalováno na náhradu škody, že by žalobce stejně Doc. [příjmení] za sebe do rozhodčího senátu určil. Nicméně žalobce žádnou možnost, aby takto svého rozhodce zvolil pro věc zaplacení náhrady škody, nedostal. Proto je důvodná námitka, že o věci, o které nakonec rozhodčí senát rozhodoval, to je o náhradě škody, nebyli daní rozhodci a mezi nimi zejména Doc. [příjmení] oprávnění rozhodovat ve smyslu § 31 písm. c) ZRŘ.

Se žalobcem nelze souhlasit, že předmět řízení byl vymezen rozhodcovskou smlouvou nebo, že dokonce touto smlouvou změnila se původně sjednaná rozhodčí doložka na smlouvu o rozhodcích. Rozhodčí řízení je ve smyslu § 14 ZRŘ zahájeno žalobou, která vymezuje jeho předmět. Ustavení rozhodci museli by o této žalobě rozhodnout i kdyby rozhodcovské smlouvy nebylo. Ta skutečně není ničím více, než dohodou procedurální ve smyslu § 19 ZRŘ. V době, kdy byla uzavírána, nemohla hovořit o jiném předmětu řízení, než o určení, když v této době nebylo připuštění změny žaloby ani navrhováno.

Co se týká postupu rozhodčího řízení, pak je nutno konstatovat, že rozhodčí řízení je co do svého průběhu podstatně volnější a rozhodci mají daleko širší prostor pro uvážení, jak budou postupovat, než by měl v obdobném řízení soud. To je specifikum s nímž musí účastníci, pokud se pro tento postup řešení svých sporů rozhodnou, počítat. Obecně rozhodčí senát opakovaně s účastníky věc projednával a tedy účastníci mělo plnou možnost prezentovat svá tvrzení, navrhopvat důkazy a rozvíjet své názory na právní hodnocení. To obecně. Ke zvláště namítanému postupu při přípravě jednání konaného od [datum] je nutno uvést, že doba na přípravu byla skutečně nejkratší možná, nicméně ještě přípustná a to i s ohledem na dohodu o použití Řádu Rozhodčího soudu na toto řízení. Kromě toho následovala ještě další jednání, kdy bylo možné vždy se k věci vrátit. To platí i ohledně námitek proti průběhu závěrečného jednání ve vztahu ke znalkyni [příjmení]. [příjmení]. Žalovaný správně poukázal na to, že sice při tomto jednání bylo uzavřeno dokazování, nikoliv však řízení a bylo možné i na výsledky jejího výsledku reagovat. Až do skončení rozhodčího řízení vždy mohli rozhodci dokazování znovu otevřít. Protože žalobce nic dalšího nepřinesl, neměli důvod o tom vůbec uvažovat. Nejsou tedy dány důvody podle § 31 písm. e) ZRŘ.

S tím úzce souvisí i otázka rozhodnutí Komise pro cenné papíry a posudku [právnícká osoba]. Jsou sice nesmyslné úvahy žalovaného o tom, že snad jde o znaleckou instituci nekvalitní. Je nutno vycházet z toho, že kdo oprávnění k expertizní činnosti má, dosahuje k tomu nezbytné kvality. Není také žádný důvod se domnívat, že ten, kdo s touto činností začíná, je již proto horším znalcem, než znalci, jak se říká, zavedení. Rozhoduje odborná kvalita a nikoliv délka působení v oboru. Z ničeho neplyne, že uvedený posudek je nekvalitní. Nicméně je pravdou, že šlo o rozhodnutí a důkaz uplatněné ještě v běžícím rozhodčím řízení. Bylo právem rozhodců uvážít, zda s ohledem na toto rozhodnutí a posudek znovu dokazování otevřou anebo, zda budou považovat dříve shromážděné důkazy za přesvědčivější a dostačující. Opět je nutno poukázat na relativní volnost rozhodců. Soud naproti tomu musel by za stejné situace podle § 118c odst. 2 o.s.ř. dokazování těmito listinami doplnit. Nejde tedy vůbec o žádný z případů uvažovaných v ustanovení § 228 odst. 1 o.s.ř. a nejsou tedy dány důvody pro zrušení nálezu ani podle § 31 písm. g) ZRŘ.

Konečně k námitce podjatosti rozhodců. Třebaže ZRŘ nereagoval na změnu předpisů o obnově řízení a na zavedení žaloby pro zmatečnost, jak je platná od [datum] v občanském soudním řízení, nelze důvody podle § 31 písm. g) ZRŘ vykládat jinak, než v návaznosti na právní úpravu obnovy

řízení, jak platí v rozhodné době, to je zde tedy již po uvedené změně občanského soudního řádu. Přesto je zcela nepřijatelné, aby mohl obstát rozhodčí nález, pokud byl vydán rozhodci vyloučenými pro podjatost, i když taková okolnost vyjde najevo později. V podstatě, do té doby, dokud lze rozhodčí nález napadnout podle 32 ZRR, lze zjistit, že rozhodce nebo rozhodci byli podjatí a dovolávat se toho. I když to vyjde najevo až po skončení rozhodčího řízení, jde o vadu tohoto řízení, protože vyloučený rozhodce není oprávněn ve věci rozhodovat a jde tedy o vadu ve smyslu § 31 písm. c) ZRR.

Soud prvního stupně správně poukázal na to, že prakticky všechny výhrady žalobce z tohoto hlediska vztahují se k postupu rozhodčího řízení a k nálezu samotnému a tedy jde o důvody, které při přiměřeném použití ustanovení § 14 o.s.ř. nemohou podjatost rozhodců založit. Není tedy celkem ani významné, že odvolací soud v postupu rozhodčího řízení problémů neshledal, jak výše uvedeno. Konečně nehledě na výše uvedené, nelze se ani touto oklikou dostat do pozice v rámci přezkumu rozhodčího nálezu nepřipustné, to je, že by soud zabýval se věcnou stránkou rozhodčího nálezu, že by jej byť takto nepřímou přece jenom přezkoumal meritorně. Proto pouze k namítané "rychlosti" zpracování nálezu. Je jasné, že v době od závěrečných stanovisek do vydání nálezu bylo by obtížné daný nález i jen opsat a ne tak ještě vypracovat. Struktura nálezu je ovšem taková, že jeho převážná jeho část je popisem řízení a popisem dokazování a tedy zhruba ze tří čtvrtin je jeho obsah takový, že by nemusel být měněn ani v tom případě, kdyby rozhodci rozhodli zcela opačně. Potom tyto části mohly vznikat dávno před tím, než rozhodčí senát shromáždil závěrečná stanoviska účastníků. To ostatně činí běžně používaná kancelářská technika - běžné užívané počítače - zcela snadným. Pak ovšem ty části nálezu, jež již směřují ke zcela určitému výsledku rozhodčího řízení, mohly být doplněny zcela snadno až v samém závěru rozhodčího řízení. Ostatně i struktura soudních rozhodnutí je taková, že do značné míry obsahují text, který je jen popisem podání, řízení, či dokazování a který bude vždy prakticky stejný bez ohledu na to, jak soud nakonec rozhodne. Nemá v sobě žádné hodnotící prvky. Proto některé soudy také tvoří svá rozhodnutí postupně a teprve v závěru připojí části hodnotící, ze kterých již určitý výsledek řízení rezultuje. Tedy ani z těchto časových souvislostí nelze dovodit, že rozhodčí senát rozhodoval tak, že již předem hodlal žalobci vyhovět bez ohledu na to co v rozhodčím řízení vyjde najevo, to znamená, že by rozhodoval podjatě. Tedy s touto výhradou se odvolací soud neztotožnil.

Protože důvody pro zrušení rozhodčích nálezů jsou v § 31 ZRR stanoveny alternativně a nikoliv kumulativně a tedy postačuje, když je dán i jen jeden z tam uvedených důvodů a protože odvolací soud shledal pravdivým, pro okolnosti výše uvedené, důvod opřený o písmeno c) uvedeného ustanovení, to znamená, že rozhodci nebyli povoláni k tomu, aby rozhodovali o povinnosti nahradit škodu, změnil napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 o.s.ř. a přezkoumávaný rozhodčí nález zrušil.

Podle výsledku řízení byla náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně i před soudem odvolacím přiznána úspěšnému žalobci podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř.

Před soudem prvního stupně kromě soudního poplatku Kč [číslo] přiznává se paušální odměna za právní zastoupení podle vyhl. č. 484/2000 Sb. Kč [číslo] zvýšená o 20% podle § 18 odst. 2 této vyhlášky, to je Kč [číslo]. Před soudem prvního stupně požadoval žalobce zvýšení o 100% Odvolací soud však konstatuje, že jde o věc složitější v daném sektoru soudních sporů, nelze však dospět k závěru, že komplikovanější takové pře nejsou možné. Dále se přiznávají tři paušální náhrady výdajů (převzetí věci, žaloba a jednání před soudem) po Kč 75. Byly požadovány ještě další náhrady za další podání. Odvolací soud však toto vzájemnou polemiku účastníků nepovažuje za nutný náklad řízení. Přiznává se i 19% daň z přidané hodnoty, když právní zástupce žalobce osvědčil, že je plátcem této daně. To je celkem Kč [číslo]. Obdobně přiznává se i náhrada nákladů za řízení odvolací včetně 20% zvýšení paušální odměny a tří paušálních náhrad výdajů s tím, že v odvolacím řízení nebylo více požadováno a s tím, že soudní poplatek za odvolání činí jen Kč [číslo].

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Dovolání proti tomuto rozsudku je přípustné a to k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku.

Nebude-li stanovená povinnost dobrovolně splněna, lze se o výkon tohoto rozsudku obrátit na příslušný soud.

Praha 12. dubna 2005

JUDr. Zdeněk Kovařík
předseda senátu